

500 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ
ΣΤΑ ΙΝΔΙΑΝΙΚΑ ΕΔΑΦΗ

1492:

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ

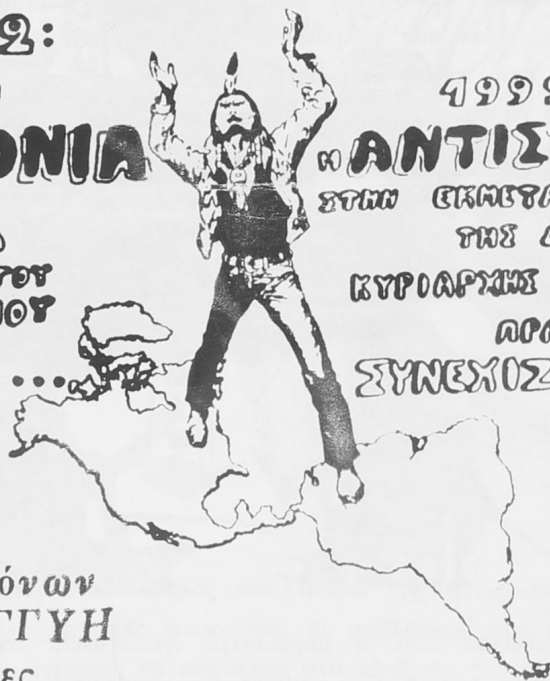
ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ

ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΤΙΣΜΟΥ
ΞΕΚΙΝΑ...

1992:

Η **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ**

ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΤΗΣ ΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΤΑΣΗΣ
ΑΡΧΑΙΩΝ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

★ **ΕΝΑΝΤΙΑ**

στη φρίστα
των 500 χρόνων

★ **ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ**

στους αγώνες
των Ινδιάνικων Λαών

★ **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ**

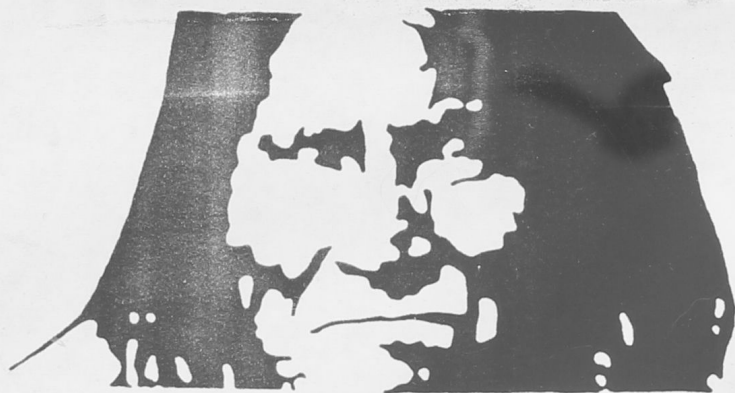
στα Κράτη-καταπιεστές

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

* 1492: Η αρχή της μεγάλης σφαγής

Η προσέγγιση του Κολόμβου στις ακτές του Νέου Κόσμου ανοίγει το νέο εμπορικό δρόμο στις ορδές των Λατίνων κονκισταδόρων και των Αγγλοσαξόνων αμέσως μετά. Οι λευκοί κατακτητές αναλαμβάνουν το έργο του "εκπολιτισμού" των "άγριων" ιθαγενών και της εκμετάλλευσης των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των "ανεκμετάλλευστων" εδαφών τους.

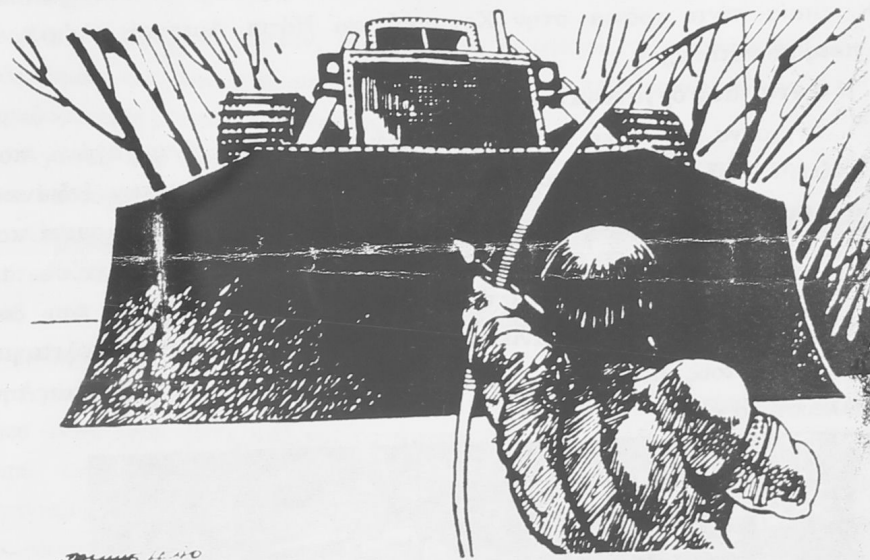
Οι ιθαγενείς της Αμερικής - οι "ινδιάνοι" όπως, από κάποιο τρίτι της ιστορίας, ονομάστηκαν - έχασαν από τότε κάθε δικαίωμα στη ζωή και κάθε δικαίωμα αυτοδιάθεσης. Εκδιώχθηκαν βιαίως από τους παραδοσιακούς τόπους κατοικίας τους, είδαν τις δομές των "άγριων", "πρωτόγονων" κοινωνιών τους να απειλούνται και να μολύνονται από τα ιεραρχικά και καταπιεστικά κοινωνικά συστήματα που εγκαθίδρυσαν οι άποικοι, είδαν τον πνευματισμό τους να αντιμετωπίζεται ως ανήθικος και ανίερος δαιμονισμός και να εκτοπίζεται από τον επισήμως "ηθικό" και "ιερό" Καθολικισμό των δογμάτων και της Ιεράς Εξέτασης, είδαν τον πολιτισμό, τη γλώσσα και τα έθιμά τους να χάνονται μπροστά στην επιτακτική ανάγκη της ενσωμάτωσής τους στη νέα ζωή, είδαν τέλος τη γη και τη φύση γύρω τους να μαγαρίζονται στο όνομα της προόδου και της ανάπτυξης.

Συντελείται έτσι η μεγαλύτερη γενοκτονία στην ανθρώπινη ιστορία (ακαθόριστος παραμένει ο αριθμός των εκατομμυρίων αυτοχθόνων που έχασαν τη ζωή τους). Και πώς να αποτιμήσει κανείς τη βίαιη διάλυση των κοινωνικών τους δομών, το ξερίζωμα απ' τα προγονικά τους εδάφη με τις υποχρεωτικές μετακινήσεις πληθυσμών και την αυθαίρετη χάραξη συνόρων, τον ευνουχισμό του πολιτισμού τους, την αφομοίωση και κοινωνική περιθωριοποίηση των επιζώντων; Μια γενοκτονία που μέχρι σήμερα συνεχίζεται με πιο συγκαλυμμένες μεθόδους και σύγχρονα μέσα.

* 1992: Τίποτα δεν έχει αλλάξει

Οι Ινδιάνοι κατόρθωσαν να επιβιώσουν σε μικρές ή μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες διασώζοντας τη γλώσσα, τις παραδόσεις και τις προγονικές τους αξίες. Η επίθεση των σύγχρονων κονκισταδόρων (δηλαδή, των πολυεθνικών και ντόπιας άρχουσας τάξης) συνεχίζεται αμείωτη κι αμείλικτη: την ίδια στιγμή που τα προγονικά τους εδάφη μετατρέπονται σε απέραντα εργοτάξια και λατομεία για τα πλούσια κοιτάσματα και πετρώματα που κρύβουν στα σπλάχνα τους, τεράστια έργα δρομολογούνται καταστρέφοντας ανεπανόρθωτα την ισορροπία των οικοσυστημάτων και εξοντώνοντας μαζικά τους ινδιάνικους πληθυσμούς (όπως με την αποψίλωση του Αμαζόνιου, τα υδροηλεκτρικά φράγματα στο Κεμπέκ, κ.ά.).

Ταυτόχρονα ο βίαιος εκλατινισμός στο όνομα της αντιμετώπισης του αναλφαβητισμού, οι υποχρεωτικές στειρώσεις κι αμβλώσεις στο όνομα του οικογενειακού προγραμματισμού, το σπρώξιμο στο αδιέξοδο του αλκοολισμού και των ναρκωτικών, έρχονται να αφομοιώσουν και να συνθλίψουν την πολιτισμική τους ταυτότητα. Αποδιωγμένοι από τα εδάφη τους, μην έχοντας τους πόρους για να ζήσουν εξαναγκάζονται είτε να περιοριστούν σε "ρεζέρβες" φυλακισμένοι στην ίδια τους τη γη, είτε να οδηγηθούν στις μεγαλουπόλεις για να πλαισιώσουν τα στρώματα των οικονομικά εξαθλιωμένων στα γκέτο και τις παραγκουπόλεις.

Η αντίσταση των ινδιάνικων εθνотήτων αρχίζει από την πρώτη στιγμή που εκπαύεται το πρόσωπο των λευκών κατακτητών. Μια αντίσταση που εκφράστηκε με τους αμυντικούς πολέμους για την υπεράσπιση των εδαφών τους και με ένοπλες συγκρούσεις κι εξεγέρσεις στη συνέχεια, για την ανάκτηση τμημάτων τους (όπως οι πόλεμοι των Maruche στη Χιλή μέχρι το 1871 και την ανάκτηση εδαφών τους με εξεγέρσεις στις δεκαετίες του '20 και του '30).

Η αντίσταση άγνωστη στο σύνολό της που αποσιωπήθηκε επιμελώς από τους κυρίαρχους λευκούς ιστοριογράφους για μισή χιλιετία και που ακόμα και σήμερα αποσιωπάται και διαστρεβλώνεται από τα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημέρωσης (όπως η ευρείας κλίμακας στρατιωτική επιχείρηση των Ε.Π.Α. που στο όνομα της πάταξης της παραγωγής ναρκωτικών εξολοθρεύει συστηματικά, τα τελευταία πέντε χρόνια στην Κεντρική και Νότια Αμερική, ολόκληρες ινδιάνικες κοινότητες).

Η Αντίσταση οργανώνεται

Τα σύγχρονα ινδιάνικα κινήματα διεξάγουν σήμερα έναν αγώνα που λιάζει το σύνολο των προβλημάτων και των επιδιώξεων των Ινδιάνων. Η νέα συνείδηση έχει αρχίσει να αναδύεται αντλώντας τα πολιτισμικά και μαζικά στοιχεία που τη συνθέτουν από τις παραδόσεις τους: αναπτύσσεται, ο ινδιανισμός σαν επιθετική απάντηση στον ιθαγενισμό που δεν νιώριζε το πλήθος των ινδιάνικων εθνотήτων και τον ιδιαίτερο πολιτισμό κοινωνική τους οργάνωση, νομιμοποιώντας τον "εκπολιτισμό" και την ήττα τους.

Γουατεμάλα: "500 χρόνια ιθαγενούς και λαϊκής αντίστασης".

Ο ιθαγενισμός στην καλύτερή του μορφή αποκτά ένα ανθρωπιστικό -πατερναλιστικό πρόσωπο το οποίο ενδιαφέρεται για την απλή επιβίωση του "είδους" παραβλέποντας τη φωνή των ίδιων των Ινδιάνων. Απέναντι στον ιθαγενισμό αναδεικνύεται ο ινδιανισμός σαν θεμελιική αντίδραση στην προσπάθεια αφανισμού της ιδιαίτερης ταυτότητάς τους. Έτσι το πρώτο Συνέδριο των Ινδιανικών Κινήματων της Ν. Αμερικής (Περού, 1980) δήλωσε: "Επαναβεβαιώνουμε ότι ο ινδιανισμός είναι η κεντρική κατηγορία της ιδεολογίας μας, επειδή η ζωτική του φιλοσοφία υπερασπίζεται τον αυτοκαθορισμό, την αυτονομία και την κοινωνικο-οικονομική και πολιτική αυτοδιαχείριση των λαών μας και επειδή συνιστά το μόνο τρόπο ζωής και ανταλλαγής στο σύγχρονο κόσμο που βρίσκεται σε κατάσταση απόλυτης κρίσης ηθικής, οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής".

Στον ινδιανισμό λοιπόν, θεμελιώνεται ο αγώνας για την αναβίωση του πολιτισμού και της πνευματικότητάς τους, των προγονικών αξιών και των παραδοσιακών μορφών κοινωνικής οργάνωσης.

Αγώνας που αποτελεί ουσιαστική ανάγκη εθνολογικής επιβίωσης και που δίνει ταυτόχρονα περιεχόμενο και όραμα στην αντίστασή τους.

Αγώνας που περνάει μέσα από την προσπάθεια διατήρησης της γλώσσας και των παραδόσεων, αλλά και την επανοικιοποίηση και προστασία της γης τους από την οικοκτονία που της επιφυλάσσουν τα διάφορα "αναπτυξιακά προγράμματα".

Αγώνας που εκδηλώνεται τόσο μέσα από δυναμικές εξεγέρσεις (Wounded Knee -1973, Όκα -1990, κ.ά.) και οργάνωση ένοπλων ομάδων (αντάρτικο Quintin Lame στην Κολομβία), όσο και μέσα από παραστάσεις σε διεθνείς οργανισμούς (ΟΗΕ, διεθνή δικαστήρια) για την καταπάτηση των θεμελιωδών πολιτικών δικαιωμάτων τους -δεκάδες πολιτικοί κρατούμενοι διώκονται δικαστικά με χαρακτηριστικότερη την περίπτωση του L. Peltier-, αλλά και την αναγνώρισή τους σαν ξεχωριστά έθνη με δικαίωμα αυτοδιάθεσης κι αυτοοργάνωσης των κοινωνιών τους.

Αγώνας που εκφράζεται και μέσα από την καθημερινή κοινωνικοπαρεμβατική τους δράση (συγκεντρώσεις, πορείες, διαδηλώσεις, κ.ά.), τη δημιουργία "μετώπων" με άλλες ριζοσπαστικές κοινωνικοπολιτικές ομάδες, τη λειτουργία σχολείων, κολλεκτίβων και κοπερατίβων, την προσπάθεια συντονισμού της δράσης τους σε διεπειρωτικό επίπεδο.

Που έγκειται όμως η επικινδυνότητα των ινδιάνικων κινημάτων για τη λαϊκή κυρίαρχη τάξη πραγμάτων;

- η αντι-ιεραρχική και αντι-συγκεντρωτική κοινωνική τους οργάνωση που δείχνει τη λειτουργική συνύπαρξη διαφόρων εθνοτήτων χτυπά στη ρίζα την ύπαρξη του κυρίαρχου Έθνους-Κράτους που δημιουργεί και τροφοδοτεί τους εθνικισμούς και τους πολέμους καθώς και την αντίληψη της Κρατικής οργάνωσης ως της μόνης "βιώσιμης".

- η κοινοτική τους οικονομία που βασίζεται στην κοινοκτημοσύνη και την απουσία ιδιόκτητης γης αποκλείει τη συσσώρευση και ανισοκατανομή αγαθών και επομένως τη δημιουργία τάξεων.

- η αντίληψη της κοινωνικής αλληλεγγύης και δικαιοσύνης έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον ατομικιστικό-εγωκεντρικό δυτικό κυρίαρχο τρόπο ζωής που στοχεύει στην κοινωνική απομόνωση, την καταναλωτική αλλοτρίωση και τη συνολική χειραγώγηση και καθυπόταξη των ατόμων.

- ο σεβασμός κι η προστασία της ιερής μητέρας-γης εξασφαλίζει την αρμονική συμβίωση με τη φύση σε αντιδιαστολή με την αυτοκαταστροφική αντίληψη της γης ως πλουτοπαραγωγικής πηγής προς άντληση, αλλά και με την ανθρωποκεντρική αντίληψη της Οικολογίας για τη φύση στο βαθμό που η καταστροφή της απειλεί την επιβίωση του ίδιου του ανθρώπου.

1978, Institut Indigéniste Interaméricain :

ARGENTINE	398 000 Indiens
BELIZE	10 000 Indiens
BOLIVIE	3 526 000 Indiens
BRÉSIL	90 000 Indiens
CANADA	900 000 Indiens
CHILI	516 000 Indiens
COLOMBIE	408 000 Indiens
COSTA RICA	14 000 Indiens
ÉQUATEUR	2 654 000 Indiens
ÉTATS-UNIS	1 600 000 Indiens
GUATÉMALA	3 740 000 Indiens
GUYANA	28 000 Indiens
GUYANE FRANÇAISE	700 Indiens
HONDURAS	100 000 Indiens
MEXIQUE	8 042 000 Indiens
NICARAGUA	43 000 Indiens
PANAMA	25 000 Indiens
PARAGUAY	68 000 Indiens
PEROU	6 023 000 Indiens
SURINAM	4 000 Indiens
EL SALVADOR	100 000 Indiens
VÉNÉZUÉLA	202 000 Indiens

Και βέβαια όλα αυτά τα ζητήματα δεν αφορούν μόνο τους Ινδιάνους τα θέτουν με έναν από και βίωματικό τρόπο -που έρχεται κατευθείαν από τις παραδόσεις τους-, αλλά και όλους εκείνους που βλέπουν πως η καπιταλιστική "ανάπτυξη" και η οικονομική "πρόοδος", οι καλλιεργούμενοι εθνικισμοί και η κρατική οργάνωση της κοινωνίας, τους επιφυλάσσουν ένα μέλλον καθόλου διαφορετικό από αυτό των Ινδιάνων.

Και είναι ΚΟΙΝΟΣ ο αγώνας ενάντια στις απολυταρχικές επιταγές της ήδη αναδιαρθρούμενης- νέας τάξης πραγμάτων που θέλει να ισοπεδώσει την ιδιαίτερη ταυτότητα των ινδιάνικων πολιτισμών, αλλά και να στραγγαλίσει τα κινήματα που εναντιώνονται στο εσωτερικό αυτού του πολιτισμού της κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Ξεπερνώντας την απλή συμπάθεια στους ινδιάνικους αγώνες, η έμπρακτη αλληλεγγύη μας εκφράζεται μέσα από την ενδυνάμωση των φωνών αντίστασης και την ενίσχυση των κινήματων με στόχο την ανατροπή της ισχύουσας κοινωνικής κατάστασης για τη δημιουργία μιας μη-ιεραρχικής αυτοδιοευθυνόμενης κοινωνίας που θα αποκλείει την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και τη φύση.

- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΕΣΤΑ ΤΩΝ 500 ΧΡΟΝΩΝ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΙΚΩΝ ΛΑΩΝ
- ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΚΡΑΤΗ-ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΕΣ

Armed Warrior mans barricade at Kanasotola.

Πρωτοβουλία Συμπαράς της
στον Ινδιάνικο Αγώνα
Θεσσαλονίκη, Οκτώβρης 1992

MANIFIESTO

